

L'anarquia d'Internet desperta els vells fantasmes inquisitorials

—Pilar Casanova—

Washington

Els ciberentusiastes no paren de cantar les lloances de la superautopista de la informació, un oceà planetari compost de xarxes d'ordinadors on es navega lliurement amb un discurs obert al qual no s'apliquen lleis ni regulacions. Però a mesura que milions d'exploradors es dirigeixen al ciberespai provinents de societats que han preservat lleis i tradicions, la seva assimilació pel "món real" provoca tensions i confrontacions que estan començant a ser dirimides en el terreny legal. La "reserva lliure", que fins ara s'havia mantingut fora de qualsevol censura, està patint, amb l'excusa de la major o menor proliferació de missatges pornogràfics, la invasió de governs i autoritats que s'entesten a imposar el seu "codi moral".

Pel febrer, el president nord-americà Bill Clinton va firmar la Llei de Telecomunicacions (la primera gran reforma en aquest camp des de 1934), que inclou una disposició que penalitza tots aquells que "conscientment transmetin informació indecent per als menors a través d'una xarxa informàtica accessible als nens", definits com a menors de 18 anys. Aquesta disposició antipornogràfica, un annex menor dins de l'històric conjunt legislatiu aprovat, és la que ha aixecat una autèntica onada de protestes i apel·lacions al Tribunal Suprem, per la seva violació de la Primera Esmena de la Constitució dels EUA, que protegeix el dret a la llibertat d'expressió.

La Unió de Llibertats Civils d'Amèrica (UCLA), l'Electronic Frontier Foundation (EFF) i nombroses publicacions electròniques, com ara *American Reporter*, han acudit als tribunals perquè es declari anticonstitucional la censura federal d'Internet. Una ofensiva de principi, perquè tots estimen que ni tan sols els EUA seran capaços d'impedir la difusió de materials de qualsevol tipus procedents de la resta de països del món.

"És un concepte altament perillós", ha afirmat Marvin Johnson, director d'UCLA a Wyoming, "perquè Internet és planetària, i és evident que no s'hi podrà imposar un control policíac mundial, però provocarà tota mena de malsos". Els

eyes. I am about 5'9. Guys always tell me have the softest tits they have ever seen. I would love to dance completely naked for your computer screen. We could even get kinky action with hot sex toys! Give me a your modem and I'll keep you cumming....guaranteed!

Luv yah,
Angella

defensors de la llibertat d'expressió subratllen que la llei pretén censurar a Internet el que cap autoritat no seria capaç de prohibir en un altre tipus de mitjà de comunicació, perquè violaria la Constitució, emparant-se en el fet que la World Wide Web és accessible als nens, mentre que les publicacions o els vídeos pornogràfics en teoria estan limitats als adults.

Els tribunals nord-americans ja han dictaminat que la protecció de la infància limita el dret a la llibertat d'expressió, en aquest context "indecent", en les emissions de TV i ràdio. En el qualificatiu d'"indecent", els jutges hi han inclòs des de les imatges de nus integrals fins a la descripció literària de la mida dels pits. Els oponents de la llei destaquen que els termes utilitzats sotmetrien de fet Internet a una tal censura, que ni tan sols s'hi podrien trasnmetre obres reconegudes de la literatura universal o, per exemple, no estaria permès citar en un fòrum de discussió obert certs paràgrafs d'*Ulisses*, de James Joyce, sota la pena d'incórrer en el delictes, que serà castigat amb penes de fins a dos anys de presó i més de trenta milions de pessetes de multa.

Quant a les imatges, és tan ampli el llenguatge aprovat, que equival a "com si el Museu Whitney fos portat als tribunals pel fet de permetre que els nens hi vegin reproduccions del *David* de Miquel Angel", ha afirmat el senador demòcrata Patrick Leahy. "Aquesta llei és l'equivalent ciberespacial de la crema de llibres", s'ha queixat també el parlamentari novaiorquès Jerold Nadler.

Fins i tot la mateixa Casa Blanca reconeix que la disposició "planteja seriosos conflictes constitucionals", ja que prohibeix a Internet les lletres de les cançons de rap que es difonen lliurement per altres mitjans, les xerrades *on line* en què es diuen paraules com les que es fan servir quotidianament en les converses o les discussions sobre temes relacionats amb l'avortament o l'homosexualitat. Amb l'"Acta de Decència", Washington amenaça amb accions judicials contra ciutadans del món sencer, perquè allò que s'introdueix a Internet des de qualsevol punt del planeta és immediatament accessible als Estats Units. Per

MARCOS ORDÓÑEZ

LLIBRES

A cura de C. Valbuena

Molta comèdia

Marcos ORDÓÑEZ
Edicions La Campana
Barcelona, 1996
417 pàgines

La tasca dels crítics és, encara en els nostres dies, sensiblement menys reconeguda del que caldria. Malgrat que la seva feina és instructiva i ens permet destriar què és el que val la pena entre l'àmplia oferta cultural existent, a molts encara els agrada la frase tòpica que diu que un crític és, en el fons, un autor frustrat (estic convençut que la major part dels crítics no han pretès en cap moment ser escriptors, cineastes o directors teatrals). Marcos Ordoñez, un

Molta Comèdia

CRONIQUE DE THEATRE 1987-1995

El que i el com del
ficcion teatral a Catalunya.
Autors, actors, directors,
escenògrafs, obres, companyies,
representacions, escenaris.

EDICIONS
LA CAMPANA

dels més importants crítics teatrals que hi ha actualment a Catalunya, ha reunit en aquest llibre les cròniques de teatre que va escriure per diversos mitjans de comunicació en el període que va del 1987 fins enguany.

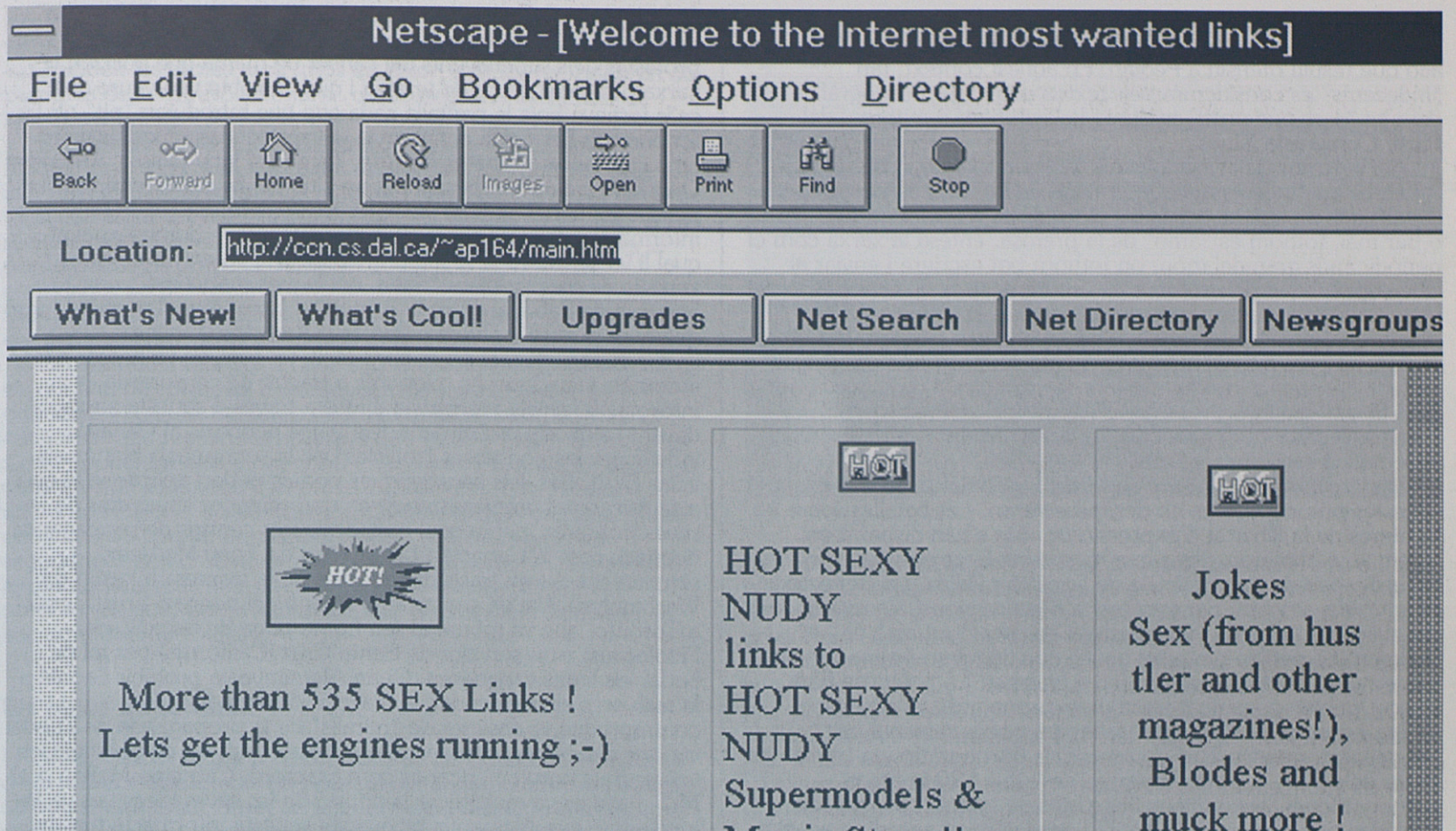
Las nuevas tecnologías de la información

Gianfranco BETTETINI i
Fausto COLOMBO
Paidós
Barcelona, 1996
303 pàgines

No cal ser gaire observador per constatar que els nous avenços tecnològics que, al llarg dels últims anys, han afectat l'àmbit de la comunicació, han transformat radicalment la manera d'organitzar-se de les societats occidentals. Ha estat tan gran l'impacte d'aquestes innovacions que, fins i tot, ha provocat canvis en els nostres comportaments privats. Els professors universitaris italians

Gianfranco Bettetini i Fausto Colombo analitzen, en aquest interessant llibre, quines són aquestes noves tecnologies, les seves aplicacions actuals i la seva possible evolució futura.

aconseguir que Internet sigui "apte per a tots els públics", no s'ha estat de recórrer als seus propis reglaments de censura més carinclons: l'esmena que prohibeix difondre informació sobre l'avortament a Internet estén a l'era de l'electrònica el "Comstock Act" de... 1873!

"Aquesta és la mena de legislació que cal esperar d'un grapat de parlamentaris que mai no han accedit a la xarxa", clama Michael Godwin, de l'Electronic Frontier Foundation. "La dreta cristiana creu que ha guanyat la partida, però el joc no ha acabat".

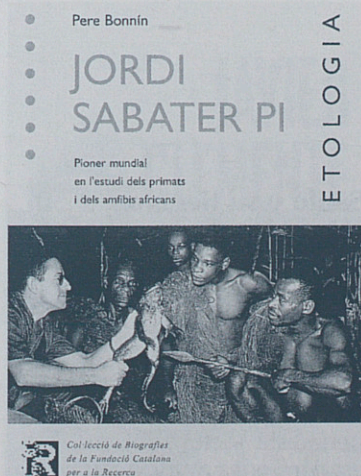
Però la censura de la llibertat d'expressió no és res de nou. El teòric dels mitjans de comunicació Harold Innis ja va observar el

1950 en el seu *Imperi i comunicacions* que l'estat modern és essencialment un sistema de gestió d'informació. A la pràctica, "gestió" significa sovint "limitació". Hitler i Stalin van dictar lleis en contra de la possessió de ràdios d'ona curta; Brejnev va regular l'ús de fotocopiadores; l'ayatollah Khomeini va pretendre prohibir les càmeres de vídeo. Ara mateix, els vells mandarins de la República Popular de la Xina estan seduïnt els graduats xinesos de les universitats nord-americanes perquè tornin a casa per construir un mur digital en contra de la "informació indesitjable". Aquesta "gestió" informativa busca que tots els canals d'accés a les *networks* estiguin monopolitzats pel Ministeri de Correus i

Jordi Sabater Pi

Pere BONNIN
Fundació Catalana per a la Recerca/La Campana
Barcelona, 1996
182 pàgines

Jordi Sabater i Pi passarà a la història com l'home que va portar al zoològic de Barcelona Floquet de Neu, l'únic exemplar de goril·la albi que es coneix al món i símbol universal de la ciutat. Però aquest fet no deixa de ser una anècdota (encara que prou important) dins la dilatada i profitosa trajectòria científica de recerca d'aquest eminent investigador català, pioner en la investigació sobre els primats i amfibis africans. El

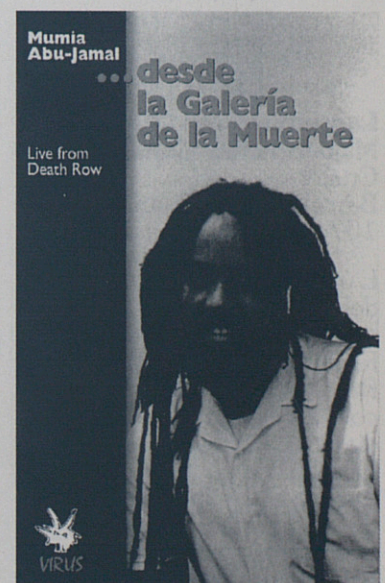

periodista Pere Bonnin ens proposa un recorregut per la vida i l'obra d'aquest home que ha dedicat moltes hores de la seva existència a l'estudi i l'observació de la fauna i els pobles de la Guinea Equatorial i d'altres països africans.

Desde la galería de la muerte

Mumia ABU-JAMAL
Editorial Virus. Barcelona, 1996
210 pàgines

Recull d'articles d'aquest periodista radical que des de juliol de 1982 es troba a la presó de Huntingdon, als Estats Units, pendent de que s'executi la pena de mort a què va ser condemnat per un obscur incident en què va morir un policia. Rebutjat el seu últim recurs la data ha estat fixada pel 17 d'agost. Al Col·legi de Periodistes es recullen signatures demanant la commutació de la pena i la revisió del cas. El llibre conté

també un relat biogràfic de l'autor i una crònica del seu judici, ple d'irregularitats.

Telecomunicacions i que els continguts siguin minuciosament revisats per diverses entitats governamentals que n'expurgaran tot allò que resulti ofensiu a Pequín. En aquest context, tan "indecent" es consideraran els textos o imatges pornogràfics com les idees que posin en dubte la legitimitat o autoritat del Partit Comunista Xinès.

A les democràcies occidentals, tal com va denunciar el crític AJ Liebling, "la llibertat de la premsa està garantida només per a aquells que en són els amos". I el "perill" d'Internet és que, per bé o per mal, tothom és "amo" de la premsa, entesa la xarxa com el periòdic més gran del món, on tothom pot escriure i enviar al ciberespai el que pensa sobre ell i sobre la resta de la població del planeta. Els seus defensors consideren que és el mitjà de comunicació més lliure dels que s'han conegut fins ara. Per això, segons després que Clinton firmés amb un bolígraf electrònic la temuda llei contra Internet, milers de pantalles d'ordinador a tot el món es van ennegir, i la World Wide Web es va enfosquir per primera vegada en la seva curta història, en un acte de protesta informàtica sense precedents.

Sigui quin sigui el futur d'aquestes regulacions, el cert és que aquestes preocupacions no desapareixeran. Les batalles sobre les fronteres de la llibertat d'expressió *on line* s'han disparat en l'últim any, al mateix ritme que ha crescut la popularitat d'Internet i s'ha despertat la consciència de l'opinió pública. La Net (xarxa) és un camp sembrat per tota mena d'expressions, algunes líriques i intel·ligents i d'altres vils, racistes i odioses. I tot això és fàcilment accessible per a tot aquell que tingui un ordinador, un mòdem i un telèfon i es connecti a Internet. La polèmica han crescut pel tan esbombat tema de la pronografia al ciberespai.

Un estudi de la Carnegie Mellon va trobar seixanta-vuit pannels informàtics (BBSs) comercials pornogràfics en trenta-dos estats dels EUA, amb un repertori de "450.620 imatges pornogràfiques, animacions i carpetes de textos, que van ser copiades pels usuaris 6.432.297 vegades". Per accedir a aquests BBSs comercials s'ha de pagar, encara que normalment et regalen algunes hores com a ganxo publicitari. Tot i així, la universitat Carnegie Mellon, preocupada per complir les lleis sobre l'obscenitat de Pennsilvània, va prohibir molts *newsgroups* que oferien imatges fotogràfiques explícitament pornogràfiques, acollint-se al fet que la mainada dels instituts de Pittsburgh tenien accés a aquests *newsgroups* a través dels serveis informàtics de la mateixa universitat. Però l'onada de crítiques contra la censura imposada va forçar el centre a restaurar els *newsgroups* sexuals, però no pas aquells que transmetessin imatges.

La fúria censora ha provocat situacions tragicòmiques davant el temor de les empreses servidores d'Internet d'enfrontar-se a la ira dels tribunals o dels grups de pressió conservadors. American

Online escannejà i prohibí l'any passat usar la paraula "breast" (pit), catalogada de "vulgar" i "obscena", fins que les desesperades protestes dels supervivents del càncer de mama que utilitzen la xarxa per crear grups de teràpia i que de sobte van veure que se'ls tornava boja la pantalla cada cop que introduïen "pit" els va fer corregir l'error; la companyia va compensar aquests usuaris amb cinc hores gratuïtes *on line*. També el juny passat, American Online va treure temporalment un club de discussió feminista perquè les nenes podien caure-hi accidentalment "buscant informació sobre les seves Barbies". O un jove homosexual al qual li va ser retirada la subscripció perquè va entrar en una xerrada de gais teclejant "Salut, col·legues maricons!", una benvinguda habitual entre la comunitat homosexual mundial, però que ofèn la nova política correcta d'American Online.

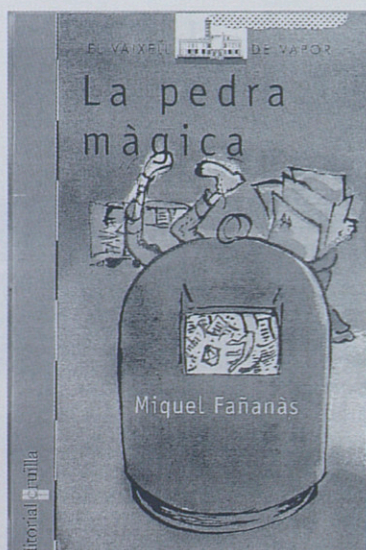
Censurar Internet no és gens fàcil, tal com els va passar a les autoritats canadenques, pioneres a tractar de censurar la informació feixista i terrorista difosa a través d'aquesta xarxa, davant l'explosiu creixement dels grups neonazis al Canadà, influïts per les poderoses "milícies" de la supremacia blanca als veïns EUA. Les lleis canadenques només poden aplicar-se al que està físicament emmagatzemat en un ordinador situat dins de les seves fronteres, per la qual cosa destacats centres de propaganda neonazi, com la Canadian Liberty Net de Tony McAleer, simplement es van traslladar a través de la frontera a l'estat de Washington. Així va passar amb la *web* del neonazi Ernst Zundel, a Toronto, que va moure el seu *home page* de negociació de l'Holocaust a un servidor de Santa Cruz (Califòrnia) per tal de burlar els límits canadencs. Quan Alemanya va prohibir l'accés a la *web* on s'allotja Zundel, la reacció va ser molt més contraproduent: desenes de "miralls" de la propaganda de Zundel van ser creats per tota la xarxa mundial, fins i tot en prestigioses universitats nord-americanes com Stanford, Carnegie Mellon o el MIT, i així es va multiplicar la difusió de les seves idees i es va fer impossible que Alemanya bloquejés aquesta informació tret que fos tallant tot contacte amb Internet, quelcom suïcida a nivell científic. Curiosament, un dels mètodes emprats per estendre el missatge de Zundel és el programa conegut com a "Canadianizer" (un *software* creat en broma per duplicar seus d'Internet, afegint-hi clixés canadencs). Molts dels que promouen la seva sobtada celebritat són en realitat oposats a les seves idees, però ho fan com a protesta per l'intent de censurar la xarxa mundial.

Com els activistes de tota mena, la milícia extremista té el seu club en el ciberespai. Al costat de fotos de la NASA de Júpiter, d'informes sobre el clima en el món, del catàleg de la Biblioteca del Congrés nord-americà o dels bancs de dades dels principals diaris i revistes dels EUA, els nens tenen accés a pamflets sobre la manera de fer bombes per volar edificis federals, mètodes per

La pedra màgica

Miquel FAÑANÀS
Cruïlla
Barcelona, 1996
107 pàgines

L'última novel·la per a joves del polític, escriptor i experiodista gironí Miquel Fañanàs està ambientada en la Barcelona postolímpica i té com a protagonista el famós diamant Tiffany de Nova York. La fabulosa pedra desapareix mentre està exposada al Palau de la Virreina i, poc temps després, la troba un jove que, en companyia del seu pare, recull cartrons als contenidors de brossa de la ciutat. És a partir d'aquest insòlit fet que es succeïxen tot un seguit de

sorpreses i persecucions que fan que el ritme de la història no decaigui gaire. Una novel·la que combina els fets de contingut humà amb la més pura aventura.

Sísifo y su tiempo. Memorias de un cabreado (1916-1996)

VÍCTOR ALBA
Laertes
Barcelona, 1996
460 pàgines

Amb aquest contundent títol, el periodista Víctor Alba va escriure unes apassionats memòries personals amb les quals, de ben segur, es podrien identificar moltes persones de la seva generació. Ara arriben en castellà i en un sol volum. La de Víctor Alba ha estat una vida viscuda amb la passió del periodista i militant, i és aquest mateix tarannà el que impregna cada una de les pàgines d'aquest text. Unes pàgines que

abasten vuitanta anys d'història. Un llibre escrit amb sinceritat que és la crònica d'una vida plena d'il·lusions però també de moltes amargors, com ara la presó o l'exili.

suïcidar-se, guies per cultivar marihuana a casa, propaganda antisemita, històries eròtiques de *Penthouse*, *home pages* que vanaglorien les armes amb fotos en color, i altres que celebren els patriotes de l'era revolucionària, o que neguen l'existència de l'Holocaust.

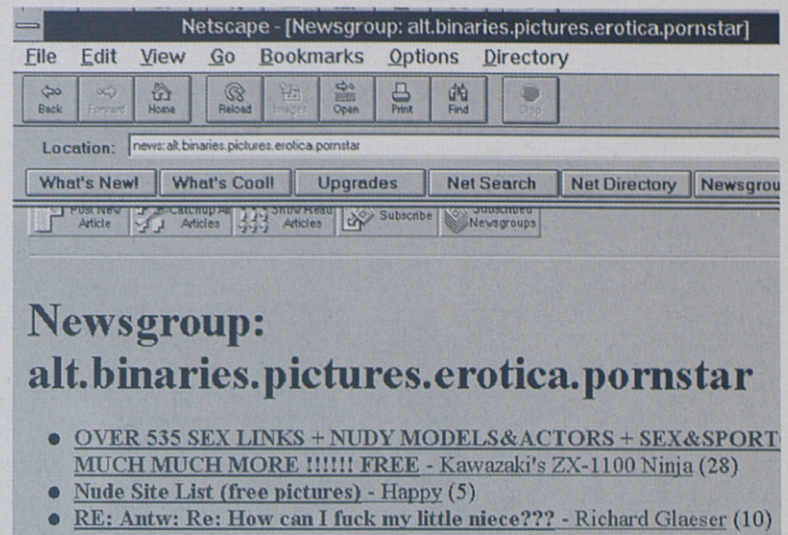
Però Mike Godwin, de l'Electronic Frontier Foundation, recorda que "abans de l'arribada dels ordinadors aquesta gent utilitzava els telèfons amb les mateixes finalitats, i a ningú no se li va acudir tallar les línies telefòniques". Els defensors de la llibertat d'expressió adverteixen que els atacs governamentals contra la pornografia, els grups extremistes o allò que els governs consideren no desitjable només aconsegueixen un efecte contrari: més propaganda i publicitat. I recorden que l'única manera de combatre els provocadors és amb més informació.

Encara que molts opinin que són els pares i no pas els governs els qui han de controlar a què juguen els seus fills amb els ordinadors i que és un deure de les empreses crear "software-canguros" que regulin les activitats dels nens *on line*, la decepció s'està apoderant dels pioners del ciberespai. Passi el que passi, els defensors de la llibertat d'expressió consideren que l'època daurada d'Internet s'està acabant. La primerenca promesa d'una comunicació barata, immediata i sense repressió quedarà segurament en la memòria dels primers exploradors, els quals explicaran als seus néts aquella època, a començament dels noranta, en què, per primera vegada, el ciberespai semblava un lloc amb llibertat total.

Els bojos de la xarxa

El Centre Nacional per a Aplicacions de les Supercomputadores de la universitat d'Illinois ha posat al dia el mapa bàsic del trànsit de bytes a Internet. Basat en la informació recollida el desembre de 1994, revela que el trànsit s'ha multiplicat per deu als EUA des que es va realitzar el primer mapa, el setembre de 1991. Segons un dels seus creadors, l'investigador Robert Patterson, aquest serà l'últim mapa, ja que el trànsit ha estat transferit a companyies privades, com les empreses telefòniques MCI i Sprint, la qual cosa farà molt més difícil uniformar les estadístiques.

Però qui utilitza Internet? La xarxa es nodreix fonamentalment de ciutadans nord-americans. L'última enquesta sobre el tema elaborada per Nielsen Media Research per a CommerceNet conclou que 37 milions de persones als EUA i al Canadà —el 17 per cent del total de la població més gran de 16 anys— tenen accés a la xarxa per mitjà del lloc on treballen, de casa seva, dels seus amics o per via comercial, amb servidors com Compuserve.

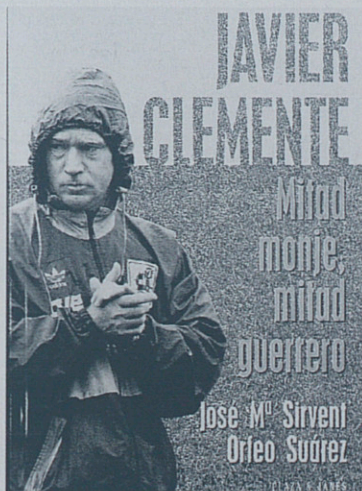
Un terç dels usuaris són dones, una proporció més alta del que en principi se suposava en un camp dominat, de moment, pels homes. Més de la meitat dels entusiastes són joves, d'entre 16 i 34 anys. Però l'enquesta ha servit per posar fi a mites com ara que els usuaris particulars són els més actius, ja que les dades mostren que dos terços d'ells es connecten a la xarxa des de l'oficina i no pas des de casa seva, i que només un terç la utilitzen més d'un cop al dia. El treball confirma que Internet s'ha estès molt més enllà de l'elit fanàtica dels ordinadors i que els usuaris són gent acomodada i d'elevat nivell cultural, més propensos a comprar articles en el ciberespai que a desplaçar-se als centres comercials.

Un altre estudi del Times Mirror Center indica que el número de persones que utilitzen serveis *on line* comercials ha pujat a 12 milions, davant els cinc milions de l'hivern de 1994. Però també destaca que la majoria usa aquests serveis fonamentalment pel correu electrònic, i que milions de persones més tenen la tecnologia necessària per connectar-se a la web, però que no se n'aprofiten.

"Bàsicament, molta gent vol fer cèntims amb tot això, però encara no en saben prou", ha afirmat Jorgen Wouters, d'Information and Interactive Services Report. "L'únic que se sap és que això és quelcom que els consumidors volen, però tothom està encara esperant esbrinar què és tota aquesta història; per això a partir d'ara les enquestes sobre Internet es faran cada setmana" ●

Javier Clemente. Mitad monje, mitad guerrero

José Mª SIRVENT i Orfeo SUÁREZ
Plaza&Janés
Barcelona, 1996
156 pàgines

Hi ha molts entrenadors polèmics, però si es fes una enquesta entre els afeccionats al futbol, segur que la gran majoria coincidiria a afirmar que l'exemple més clar és, sens dubte, Javier Clemente. Amb l'entrenador basc no serveixen els termes mitjans: o s'està amb ell, o en contra d'ell. Els periodistes esportius José Maria Sirvent i Orfeo Suárez, dos homes que coneixen bé la trajectòria

esportiva de l'actual seleccionador espanyol, acaben de publicar un llibre que fa un repàs a la carrera professional d'aquest home de caràcter difícil, nascut a Baracaldo. Tanmateix, l'obra no defuig l'anàlisi d'alguns dels

aspectes que configuren la complexa personalitat de Javier Clemente: un entrenador dotat d'un carisma especial i que desperta els odis més virulents però que, alhora, pot presumir de la indestructible fidelitat que li tenen els seus admiradors.

Mediterraneo/Mediterrània

Planeta/Columna
Baltasar PORCEL
Barcelona, 1996
446 pàgines

Escriure un llibre que englobi la història de les diverses civilitzacions mediterrànies que han existit des de la prehistòria fins als nostres dies no és pas una tasca fàcil. Si algú podia

intentar dur-la a terme és l'escriptor i periodista mallorquí Baltasar Porcel. Nascut, ell també, en una terra banyada per les aigües del Mare Nostrum, Porcel ha aconseguit escriure un text que té el mèrit de combinar l'amenitat amb el rigor, cosa no gaire freqüent en un llibre

VII trobada de l'AMI

Els periodistes pirinencs
també aposten per
Internet

Una vuitantena de periodistes de les dues vessants dels Pirineus i d'Andorra es reuniren, els dies 30 i 31 de maig i 1 de juny, a Bagnères de Luchon (L'Alt Garona), convocats per l'Associació de Mitjans de Comunicació Interpirinencs (AMI) en ocasió de la seva setena trobada anual.

Els debats del VII Seminari de Periodisme Interpirinenc giraren, en aquesta ocasió, entorn de les noves tecnologies en l'àmbit dels mitjans de comunicació. La xarxa Internet i les moltes i diverses possibilitats que obre aquest nou canal centraren l'atenció dels assistents i ocuparen una part important de les sessions de treball i també dels plenaris.

Les conclusions a les s'arribà i que foren proclamades en l'acte de cloenda celebrat en el teatre de Luchon, són les següents:

1. Crear un equip de treball en el si de l'AMI que s'encarregui d'elaborar un projecte per posar en marxa una web d'informació pirinenca a Internet amb l'objectiu de fer possible una major i millor cooperació i col·laboració entre els periodistes i els mitjans de comunicació de les dues vessants del Pirineu i d'Andorra. Aquest equip de treball, d'altra banda, analitzarà i estudiarà altres possibilitats del nou canal de comunicació que és Internet tendents a facilitar la comunicació entre les diferents comunitats pirinenques, a despit dels obstacles econòmics i geogràfics. Mentre no es concretin les propostes d'aquest equip de treball, es procedirà a obrir unes primeres pàgines d'informació pirinenca a Internet a través de la web Centre Internacional de Premsa de Barcelona (<http://www.portal.com/periodistes>).

2. Continuar treballant per tal que des de les institucions interpirinenques, i especialment des de les universitats d'una i altra banda del massís, es promoguin encontres i seminaris sectorials. El millor coneixement de la realitat entre les zones pirinenques ha de facilitar l'intercanvi d'experiències i la realització de treballs, estudis i propostes d'actuació que

conduïxin a la major permeabilitat del massís també en l'àmbit dels mitjans de comunicació. En aquest sentit, cal saludar els acords inicials assolits entre l'Escola de Periodisme de Tolosa i els Estudis de Periodisme de la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona tendents a establir una relació estable i d'intercanvi entre ambdues institucions.

3. Constatar, una vegada més, que la liberalització de les telecomunicacions en l'àmbit dels Pirineus ha de contribuir a potenciar el teixit de ràdios i de televisions locals i facilitar l'accés dels ciutadans que viuen en el massís als mitjans audiovisuals d'una i altra vessant.

4. Acceptar la proposta de l'Asociación de la Prensa de San Sebastián d'assumir l'organització de les sessions del VIII Seminari de Periodisme Interpirinenc, que hauran de servir —entre altres coses— per continuar avançant en la construcció d'un espai comunicatiu pirinenc ●

d'aquestes característiques. Porcel sap transmetre al lector tota la riquesa cultural i la saviesa acumulada al llarg dels segles per la gent que ha viscut a prop d'un mar que ha incidit decisivament en la seva forma de ser i de pensar. Encara que sigui un tòpic dir-ho, aquest sí que és un llibre que es llegeix amb el mateix deler que una novel·la.

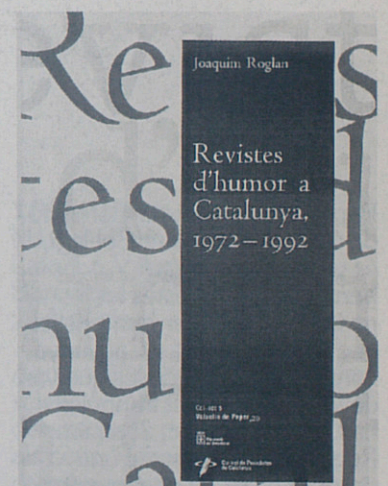
Hablar por hablar
Gemma NIERGA
Planeta
Barcelona, 1996
274 pàgines

Gemma Nierga és una d'aquelles periodistes que, a

més de ser una excel·lent professional, es caracteritza per tenir una il·limitada capacitat de treball. El seu programa radiofònic nocturn "Hablar por hablar" s'ha convertit en un autèntic fenomen mediàtic i ha pujat,

en aquest cas merescudament, al lloc més alt de les llistes d'audiència. Aquest llibre recull un ampli ventall de testimonis d'alguns dels oients que, ajudats per la complicitat de la nit, van trucar al programa per expressar les seves dèries i preocupacions a la, gairebé sempre, pacient i comprensiva Gemma Nierga. Una obra que demostra que, en un món tan fred i deshumanitzat com és el nostre, moltes vegades n'hi ha prou que hi hagi una persona disposada a escoltar els nostres problemes per alleugerir la nostra soledat. Encara que aquesta persona sigui una professional de la ràdio a la qual potser no coneixerem mai personalment

Revistes d'humor a Catalunya 1972-1992
Joaquim ROGLAN
Col·legi de Periodistes de Catalunya
Barcelona, 1996
205 pàgines

L'últim títol publicat a l'excel·lent col·lecció Vaixells de

Solidaritat amb periodistes i mitjans amenaçats per KAS

La junta de govern del Col·legi de Periodistes de Catalunya va donar a conèixer, el 21 de maig de 1996, la següent nota de premsa:

“Davant la inacceptable campanya d'amenaçes de la Coordinadora Abertzale Socialista (KAS) contra mitjans, empreses de la comunicació i professionals, el Col·legi de Periodistes de Catalunya vol expressar el seu suport solidari als companys i empreses que poden ser destinataris d'aquest nou i covard intent d'intimidació.

Amb ells tots els periodistes catalans ens sentim amenaçats. Les seves llibertats democràtiques d'expressió i d'informació són les nostres i amb ells compartim els mateixos perills.

La unitat professional ha de frenar el vell conegut intent, mafiós i feixista, de silenciar el discrepant” ●

Nous col·legiats

La junta de govern del Col·legi de Periodistes de Catalunya va aprovar, en la seva reunió del 29 de maig passat, l'admissió com a nous col·legiats actius de Susanna Alsina Coll, de la demarcació de Girona, Ursula Pérez Gámez, de la demarcació de Tarragona, i Carles Casals Pascual, Christopher David Tulloch i M. Rosa Tantiñá Puig, de la demarcació de Barcelona. Igualment va aprovar el canvi de categoria col·legial de Catalina Lebrón Pérez i Maria Teresa Martínez Lorén, de la demarcació de Barcelona, que passen de ser col·legiats numeraris a col·legiats actius. Com a col·legiats numeraris van ser admesos Maria Roura Poch, de la demarcació de Girona, Ana Rubio Carrillo, de la demarcació de Tarragona, i Marta Amigó Batlle i Xavier Pereira Puerto, de la demarcació de Barcelona ●

Paper, que dirigeix la Comissió de Cultura del nostre Col·legi, és un exhaustiu recull hemerogràfic de totes les revistes de caràcter humorístic que s'han publicat a Catalunya durant les dues dècades que van de les acaballes del franquisme fins a l'any olímpic. Joaquim Roglan ha dut a terme una rigorosa tasca de documentació que posa de manifest l'important paper que aquestes publicacions han tingut com a font satiritzadora de la realitat política i social de cada moment. Una funció moltes vegades poc valorada però, sens dubte, molt sana i necessària pel seu component irònic i desdramatitzador. No cal dir que aquest llibre es

convertirà, des d'ara, en un punt de referència indispensable per a tots aquells que estiguin interessats en el tema.

Un polaco en la corte del Rey Juan Carlos
Manuel VÁZQUEZ MONTALBÁN
Alfaguara
Madrid, 1996

Manuel Vázquez Montalbán és un dels observadors més subtils i intel·ligents de la realitat social i política del nostre país. Aquesta és una qualitat que li reconeixen fins i tot aquells que es troben ideològicament a les seves antípodes. Aquest llibre, que

Carles Sentís i Àngel Montesinos signen el conveni.

Carles Sentís i Àngel Montesinos signen el conveni

El Corte Inglés renova la col·laboració amb el CIPB

El director d'El Corte Inglés a Catalunya, Àngel Montesinos, i el president de la Fundació Centre Internacional de Premsa de Barcelona, Carles Sentís, van signar el dia 9 de maig passat la renovació del conveni de col·laboració que ambdues organitzacions mantenen des de l'any 1992. A l'acte de la signatura del conveni, hi varen assistir també el director de Relacions Externes a Catalunya, Jordi Pintó, i el gerent i el director del CIPB, Angel Jiménez i Joan Brunet, respectivament.

El Corte Inglés i vuit organitzacions més integren el grup d'empreses col·laboradores del CIPB, les quals, juntament amb les institucions que formen part del Consell Consultiu, contribueixen al compliment dels objectius que des de la seva fundació persegueix el Centre Internacional de Premsa de Barcelona ●

Manuel Vázquez Montalbán

Un polaco en la corte del Rey Juan Carlos

néixer del desig que l'autor tenia de conèixer de primera mà l'opinió dels més poderosos sobre les causes de la profunda crispació política de l'última legislatura socialista i la pròxima arribada al poder d'un partit de dretes. El resultat d'aquells encontres és aquest llibre, escrit amb la intel·ligència i la ironia que caracteritzen el seu autor.

inclou entrevistes amb polítics, banquers, periodistes i d'altres personatges rellevants de la capital d'Espanya (no hi falten el Rei ni tampoc Felipe González, encara que l'actual president del Govern, José M. Aznar, no li va concedir) va

Pols a les sabates
Rafael VALLBONA
Columna / Proa
Barcelona, 1996

Rafael Vallbona coneix bé el món del periodisme, ja que ha dedicat moltes hores de la seva

VIII Premi Internacional de Premsa, Ràdio i TV

PICA D'ESTATS

INTERNET: <http://www.svt.es/lleidatur/> • Correu electrònic: e-mail: lleidatur@svt.es

- El Patronat Intercomarcal de Turisme de la Diputació de Lleida convoca el VIII Premi de Premsa, Ràdio i Televisió "Pica d'Estats", dirigit als professionals de la informació.
- Podrà optar al premi qualsevol comunicació nacional o estrangera, publicada en diaris i revistes o emesa per ràdio o televisió des de l'1 de novembre de 1995 al 31 d'octubre de 1996, la temàtica de la qual estigui centrada en els aspectes turístics de les comarques de Lleida.
- El **termini** per a presentar els treballs acaba el 31 d'octubre de 1996.
- El **premi** d'1.000.000 de ptes., i **dos accèssits** de 200.000 ptes., es decidirà abans del 30 de novembre.

Les comunicacions publicades a la premsa de Lleida optaran a un **premi especial** de 500.000 ptes.

- Per a més **informació**, demaneu les bases a:

**PATRONAT INTERCOMARCAL DE TURISME
TERRES DE LLEIDA**

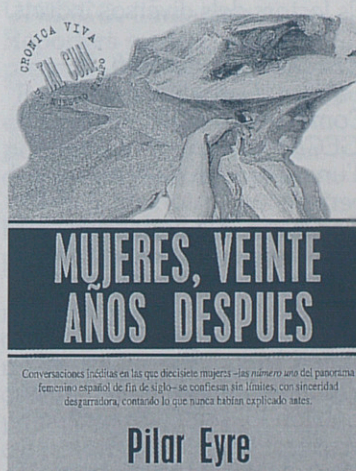
Rambla Ferran, 18, 3a 25007 LLEIDA
Tel. 973/24 54 08 Fax 973/24 55 58

1.900.000 ptes.
en premis

vida a exercir aquesta professió. Una experiència que sens dubte l'haurà ajudat a l'hora d'escriure la seva última novel·la. El protagonista d'aquest text, adreçat fonamentalment a un públic juvenil, és en Pere Palau, un jove i inquiet periodista. Resulta que en Pere Palau és d'aquella mena de periodistes que els agrada ficar el nas allà on no els criden. Justament és el que fa en aquesta primera aventura: una història que li dóna molts maldecaps, però que li permet escriure un esplèndid reportatge. Tot i així, i malgrat rebre les felicitacions que són del cas, cap dels directores de diaris on ha col·laborat no li dóna feina fixa.

Mujeres, veinte años después
Pilar EYRE
Plaza&Janés
Barcelona, 1996
247 pàgines

Ana Maria Matute, la duquesa de Alba, Sara Montiel, Cristina Almeida, Pilar Rahola, Maruja Torres, Isabel Preysler... Aquestes són algunes de les disset dones que la periodista Pilar Eyre ha volgut entrevistar per parlar amb elles de la seva vida personal, conèixer quina ha estat l'evolució de la seva personalitat al llarg dels últims vint anys i també per saber la seva opinió sobre algunes de les qüestions que més

preocupen la societat actual. El resultat és un llibre interessant que, ahora que ajuda a entendre millor la psicologia femenina, reflecteix també fins a quin punt ha canviat (d'una manera positiva) la mentalitat general de les dones espanyoles des que va arribar la democràcia al nostre país.

100% tipus de interès
Màrius CAROL
Laia/La Vanguardia
Barcelona, 1996
214 pàgines

Aquest llibre recull una àmplia selecció dels personatges dissecionats per Màrius Carol als seus "Tipus d'Interès" diumenge rera diumenge al magazine del diari *La Vanguardia*. Hi ha polítics, esportistes, actors, estrelles de la televisió... Tota una llarga llista de personatges rellevants que la ploma de Carol ens fa més pròxims gràcies a una intel·ligent combinació de psicologia periodística i creativitat literària.